

Introit: Ez 36;25 - 26

Píseň: 441

modlitba:

1 čtení: Žalm 146

Píseň: 605

Oznámení:

Písně chval:

2. čtení: Jan 13; 1 – 11

Bratři a sestry,

za 10 dní už začne předvelikonoční postní období. Dovolte mi tedy dnes trochu předběhnout čas a připomenout jednu z velmi známých předvelikonočních událostí - Umývání nohou učedníkům. Minulou neděli jsem končil kázání slovy, že **„každý křesťan by měl být odrazem Boží lásky, společně pak jako církev vytváříme prostor, kde mohou mnozí kolem nás, stejně jako kdysi my, najít k Bohu živý vztah.“**

Myslím, že postupem času, jak dospíváme a přibývají nám léta, zjišťujeme jednu důležitou životní pravdu: Že totiž v každém období našeho života, ať už se jedná o čas mládí, střední věk nebo stáří, potřebujeme jak pro své tělo tak i pro svou duši vhodný životní prostor, kde bychom mohli nejenom existovat, ale také růst, rozvíjet se, nacházet inspiraci, povzbuzení, ale také odpočinek a potřebnou péči. Velmi podobně je tomu i v duchovní oblasti. Náš vztah s Ježíšem by se totiž dal přirovnat ke vztahu otce nebo matky ke dítěti. V našem sboru máme několik mladých rodin, kteří mají malé děti, myslím, že ony velmi dobře vědí, jak důležitá je pro malé dítě každodenní laskavá péče a stabilní denní režim, ve kterém má místo jak aktivita, tak pravidelná strava, spánek, stejně jako koupel.

Pokud jste někdy přebalovali malé dítě, tak víte, že to někdy - zejména pro tatínky anebo starší sourozence - není vůbec populární. Ono to totiž většinou příliš nevoní. Jenže bez toho prostě nejde, a ono to také tomu vašemu drobečkovi není příjemné. Zpravidla se o tom brzy dozvíme, díky jeho nepřeslechnutelnému sugestivnímu hlasovému projevu, který nás včas upozorní. Když ale včas a s láskou zareagujeme, odměnou je nám pak spokojenost a třeba i úsměv nebo klidný spánek dítěte.

A víte, že my dospělí se někdy od těch batolat zas až tak moc nelišíme? My totiž také potřebujeme zdravý a čistý prostor, laskavou péči a vůbec by nám nezaškodil i nějaký ten pevnější denní časový režim, což vám potvrdí každý neurolog nebo psycholog. Jak je to úžasné, když máme dostatek spánku, když naše tělo netrpí hladu, když pociťujeme laskavou péči ze strany svých rodičů nebo svého životního partnera, ve stáří zase ze strany svých dětí nebo těch, kdo o nás pečují. To jsou všechno velice vzácné a nesamozřejmé dary, jejichž hodnotu si zpravidla člověk uvědomí, až když mu některý z nich začne chybět nebo o něj dokonce nadobro přijde.

Vždycky mě fascinoval ten příběh o Ježíšovi, jak umývá nohy svým učedníkům. Ten obraz totiž mnohé vypovídá o tom, jak s námi chce Bůh jednat i v našem osobním duchovním životě. Jak mu nesmírně záleží na tom, abychom se v jeho blízkosti cítili

dobře a věděli, že mu na každém z nás opravdu záleží, že nás má rád. Umývání nohou patřilo tehdy v Izraeli k běžným projevům pohostinnosti ze strany hostitele, ne však váženého hosta, jakým Ježíš jistě v tuto pohnutou chvíli pro své učedníky jistě byl. Přesto se chápe úkolu, který patřil zpravidla služebníkům a otrokům. V žádném případě to nebylo nedopatření hostitele, který by zapomněl na tuto službu, právě naopak. Tato Ježíšova iniciativa je jistě cílená a má konkrétní záměr. Čteme zde: „**Ježíš věděl, že přišla jeho hodina, aby z tohoto světa šel k Otcí; miloval své, kteří jsou ve světě, a prokázal svou lásku k nim až do konce.**“ (J 13,1) V tom verši je toho tolik řečeno - Ježíši bylo zjeveno, že se přibližuje čas vyvrcholení jeho plánu spásy, záchranné mise, kterou bude zřejmě muset zpečetit tím největším důkazem své lásky k nám lidem – osobní obětí. Jeho poslání zde na zemi bylo od počátku až do konce službou lásky. Vidíme to v celém jeho působení - když se sklání k tělesně nebo duchovně nemocným, když pláče u hrobu Lazara, kterého pak vzkřísí, když bere za ruku dceru Jairovu, syna vdovy z Naim, když navrácí zrak slepému, uzdravuje malomocné.

Také teď ve chvíli, kdy se již připravuje na svůj největší a nejtěžší zápas se hříchem a se smrtí, si udělá čas na to, aby prokázal svým věrným službu lásky. Vstane od stolu, odloží vrchní šat, vezme lněné plátno, které si dá kolem pasu, nalije vodu do umyvadla, postupně se sklání ke každému z nich, s velkou pokorou a láskou bere do rukou zaprášené a unavené nohy svých učedníků a poskytuje jim očištnou a osvěžující lázeň.

Bratři a sestry, nevím, jestli jste někdy byli v situaci, že se někdo nabídl a umyl vám nohy. Když se dnes projdete po Václavském náměstí v Praze, může se vám naskytnout pohled do otevřeného masážního salonu, kde leží lidé a nechávají si za peníze masírovat nohy orientálně oblečenými masérkami za zvuku indické nebo thajské hudby. Já jsem to nikdy nezažil, ale vzpomínám si, že mi kdysi moje maminka umývala nohy, když jsem byl po úraze a nemohl jsem pořádně chodit (a to už jsem byl starší) Když jsme byli malí, brali jsme to od svých rodičů jako samozřejmost. Když si ale představíte, že by se vám něco podobného stalo dnes, je to zvláštní pocit, jak pro toho, kdo tuto službu poskytuje, tak pro toho, kdo si takto nechá posloužit. Ani u lidí s tělesným handicapem to není tak úplně samozřejmé. Jaká by byla asi naše reakce? Nereagovali bychom trochu podobně jako Šimon Petr? Petr se ve chvíli, kdy k němu Ježíš přistoupil, cítil trochu trapně. Jeho Mistr a učitel, ten, kterého si tolik vážil, mu chce poskytnout pro něj tak potupnou službu? Copak se to hodí? „**To přece já bych měl být na jeho místě ! Ne, ne, nikdy mi nebudeš mýt nohy !**“ Pro Šimona i pro nás je to obrovská škola pokory. Velmi důležitý životní moment. V této chvíli si může Petr uvědomit mnoho důležitých věcí, které pro něj jednou budou v jeho osobním duchovním životě i v jeho budoucí apoštolské službě velmi podstatné. Třeba to, jak je někdy těžké a nepříjemné nejen poskytnout někomu službu, ale také nechat si posloužit, protože to každý někdy potřebuje. Petr tedy prožívá, jak je to úžasné, když se dokážeme někomu svěřit do jeho péče, přestože nám v tom hrdost trochu brání. Věřím, že Ježíš chce s námi i s našimi blízkými jednat velmi podobně. On chce, abychom pochopili a naučili se od něj, že když je to zapotřebí a On nám to nabízí, máme se umět pokořit a svěřit do jeho péče. Ono to nebývá pro ty, kdo druhým pomáhají, vůbec snadné. O tom by nám mohli vyprávět třeba ti, kteří pomáhají s hygienou lidem, kteří to prostě už sami nezvládnou - v nemocnicích, ve stacionářích pro tělesně postižené, v léčebnách dlouhodobě nemocných, v domovech pro seniory.

Takovou péči, jak už jsem v úvodu pověděl, nepotřebuje jenom naše tělo, ale také naše duše. V tom nám může velmi pomoci očištná a pokorná modlitba. Ztišení a

rozjímání, „přemýšlení“ nebo - jak říkají naši bratři katolíci - „kontemplace“ je vlastně pozvání do společenství s živým a trojjediným svatým Bohem - Stvořitelem celého Vesmíru. Je to velmi podobné právě tomu, co se odehrálo mezi Ježíšem a jeho učedníky. Při modlitbě živý Bůh ve svém Synu Ježíši Kristu bere do rukou naše špinavé a zaprášené duše a s láskou je omývá svým odpuštěním a milosrdenstvím. Tato očistná lázeň se může odehrát jak v soukromí ve vašem pokoji někde doma, tak třeba i při upřímném vyznání při zpovědi, ať už té veřejné před Večeří Páně, anebo také čas od času té osobní, to je také důležité. Každý z nás se potřebuje svěřit - před Bohem i před bratrem či sestrou, nebo třeba svým duchovním pastýřem či staršími, kteří ctí zpovědní tajemství, nebo zkrátka před někým, komu dlouhodobě důvěřuji a mohu mu svěřit své těžkosti a trápení.

Taková koupel ducha může velmi občerstvit a povzbudit, třeba i k novému začátku ve vztahu k našim blízkým, a hlavně k našemu Nebeskému Otci. Právě po takovéto koupeli můžeme často zakusit, jak úžasná je Boží láska. Je to prostor pro naši duši, která často zoufale hledá skutečnou spřízněnost a blízkost, kterou často u lidí nenalezne. Boží blízkost nás ale může znovu občerstvit a naplnit. Chtěl bych vás teď pozvat do Boží blízkosti třeba prostřednictvím modlitby, kterou pak uzavřeme modlitbou známého teologa Tomáše Akvinského. Povstaneme.

Modlitba :

Pane,
dej mi bdělé srdce,
aby mě od tebe nevzdálila
žádná ukvapená myšlenka,
dej mi ušlechtilé srdce,
které by neponížil žádný nedobrý cit,
dej mi přímé srdce,
jež se nedá svést z pravé cesty
dvojnásobným úmyslem,
dej mi pevné srdce,
které nezlomí žádná nesnáz,
dej mi svobodné srdce, jež si nepodrobí žádná vášeň.
Pane, dej mi rozum, který tě poznává,
moudrost, jež tě nalézá,
život, který se ti líbí,
vytrvalost, jež se k tobě s důvěrou lne
a důvěrou, jež mě konečně učiní zcela tvým. (modlitba T.Akvinského)

Píseň: 473

Otče náš:

Slovo poslání: Jan 13; 12 - 17

Požehnání: 1 Tes 5; 23n

Píseň: 489